

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové, v právní věci **žalobkyně Mgr. B. D.**, proti **žalovanému Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2002, č. j. 3313/12/130/02, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2004, č. j. 15 Ca 382/2002 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Finanční úřad v Ústí nad Labem (dále též „správce daně“) rozhodnutím ze dne 7. 9. 2001, č. j. 172168/01/214912/6343, vydal platební výměr na daň z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí 1999, jíž podle § 44 a § 46 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též „daňový řád“) žalobkyni stanovil podle pomůcek základ daně a vlastní daňovou povinnost ve výši 22 888 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž zejména namítala, že nikdy nebyla plátcem daně z přidané hodnoty, nikdy nesplnila podmínky dané tehdy platným zákonem č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též „daňový zákon“), ani se nepřihlásila jako dobrovolný plátce daně z přidané hodnoty, není jí jasné na základě

čeho správce daně rozhodl, že je od 1. 3. 1996 plátcem této daně, a namítala, že pokud by jí byla, měl ji správce daně na to upozornit již v roce 1996, nikoliv až v roce 2001.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 6. 2002 odvolání zamítl. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích § 50 odst. 5 daňového řádu a dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Správce daně při kontrole daně z příjmů fyzických osob prováděné v době od 29. 9. 1998 – 4. 12. 1998 zjistil, že vyplacením částky 820 000 Kč odvolatelčin obrat v lednu 1996 přesáhl částku 750 000 Kč, toto zjištění bylo potvrzeno i v odvolacím řízení tj. v řízení o odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za období roku 1996) a odvolatelka se tak podle § 5 odst. 1 daňového zákona stala od 1. 3. 1996 plátcem daně z přidané hodnoty. Odvolatelka nepodala za předmětné zdaňovací období daňové přiznání k dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“), správce daně ji proto výzvou ze dne 11. 6. 2001, č. j. 129378/98/214912/6343, vyzval k podání daňového přiznání a poučil ji o tom, že nebude-li daňové přiznání podáno ve stanovené lhůtě, může jí být stanovena daň podle pomůcek; odvolatelka ani na základě této výzvy daňové přiznání nepodala, proto jí správce daně za použití § 44 daňového řádu stanovil podle pomůcek vlastní daňovou povinnost. Odvolatelka se stala plátcem daně ze zákona, není proto podstatné, že osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty (odvolatelka byla pro vlastní nečinnost registrována z moci úřední) jí bylo doručeno až v roce 2001.

Žalobkyně se žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Zejména namítala, že se plátcem DPH nestala, neboť v lednu 1996 žádné faktury na částku 820 000 Kč nevystavila, v době jejich vystavení byla prokazatelně mimo území ČR, faktury byly padělány, věc je nadále řešena orgány činnými v trestním řízení a navrhla provedení důkazu trestním spisem. Dále namítala, že správce daně jí vystavil osvědčení o registraci až v roce 2001 se zpětnou účinností od 1. 3. 1996, ač jí to mohl oznámit již na základě daňové kontroly v roce 1998, namítala, že není zřejmé, z jakých pomůcek správce daně vycházel a zejména namítala, že byla zbavena možnosti, aby se před vydáním rozhodnutí mohla vyjádřit k jeho podkladu a ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění a z rozhodnutí není seznatelné, jaké osoby byly vyslýchány a jaké důkazy byly provedeny.

Krajský soud rozsudkem ze dne 26. 5. 2004 žalobu zamítl. V odůvodnění rozhodnutí poukázal na to, že správce daně na základě výsledků kontroly daně z příjmů fyzických osob dospěl ke zjištění, že žalobkyně dosáhla v lednu 1996 příjmy, jejichž celková výše přesáhla částku 750 000 Kč, a proto se stala podle § 5 odst. 1 věty první daňového zákona plátkyní DPH. Soud uvedl, že správce daně tak v souladu s § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu prokázal existenci skutečností vyvracejících úplnost účetnictví a na žalobkyni tak přešlo důkazní břemeno prokázat všechny skutečnosti, které byla povinna uvádět v daňovém přiznání, bylo tak na ní předložit nebo navrhnout důkazy, a teprve pokud by takové důkazy prokázaly tvrzení, která k rozhodným skutečnostem uvedla, by přešlo důkazní břemeno podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně v průběhu řízení o vyměření daně z přidané hodnoty za rozhodné zdaňovací období nenamítala, že uvedené faktury nevystavila a na jejich základě tak neobdržela žádné příjmy, již vůbec pak nepředložila důkazní prostředky ani nenavrhla jejich provedení; v průběhu tohoto řízení pouze podala odvolání proti platebnímu výměru a ani v něm se nezmínila, že účetní doklady nevydala. Žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, které tak nemohlo přejít zpět na správce daně a proto správce daně nepochybil, jestliže žalobkyni stanovil daňovou povinnost za příslušné zdaňovací období. Jestliže až v žalobě žalobkyně namítala, že příslušné faktury nevystavila a ani na jejich základě nezískala žádný zdanitelný příjem a navrhla provedení důkazu příslušným trestním spisem, soud tento důkaz neprovedl s tím, že zákonná konstrukce, podle níž soud vychází při přezkumu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu, vylučuje, aby soud mohl ve správním soudnictví provádět na návrh žalobce důkazy, které tento nenavrhl ani neoznačil v rámci daňového řízení. Soud rovněž konstatoval, že konkrétní osoba se nestává plátcem daně registrací, ale přímo ze zákona a proto bylo možno vydat osvědčení o registraci žalobkyně plátkyní daně z přidané hodnoty kdykoliv po zjištění, že v lednu 1996 překročil její obrat částku 750 000 Kč. Důvodnou neshledal ani žalobkyninu námitku, že nebylo zřejmé na základě jakých pomůcek správce daně vycházel při vyměření daňové povinnosti a odkázal v tomto směru na správní spis.

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítala, že rozsudek krajského soudu je zmatečný, nemá oporu ve spisech a zejména soud neprovedl stěžovatelkou navržené důkazy. Shodně jako v žalobě namítala, že předmětné faktury nevystavila, v průběhu daňové kontroly jí nebylo nic sděleno k platbě DPH, neměla proto žádný důvod k tomu, aby se registrovala jako plátce DPH, osvědčení o registraci vydal správce daně až 5 let poté s účinností od 1. 3. 1996. Nesouhlasí s krajským soudem v tom, že teprve až v řízení o žalobě namítala, že předmětné faktury nevystavila, tuto skutečnost tvrdila již od samého počátku a navrhovala i důkazy trestním spisem, o trestním řízení se dozvěděla až následně, žalovaný jí odmítl sdělit jméno svědka v daňovém řízení, nikdy neměla k dispozici předmětné účetní doklady a ani je nemá v účetní evidenci, nemohla se proto stát plátcem daně z přidané hodnoty za něco, co nikdy nepřijala a ani přijmout nemohla, proto žádala o provedení důkazu trestním spisem, tento důkaz však soud neprovedl.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Zopakoval, že správce daně při prováděné kontrole daně z příjmů fyzických osob zjistil, že obrat stěžovatelky v lednu 1996 přesáhl částku 750 000 Kč, stěžovatelka se tak podle § 5 odst. 1 daňového zákona stala plátkyní DPH, správce daně ji vyzval k podání daňového přiznání a jelikož tak stěžovatelka neučinila, vyměřil podle § 44 daňového řádu stěžovatelce podle pomůcek vlastní daňovou povinnost ve výši 22 888 Kč. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nereagovala na výzvu k podání žádosti o registraci, zaregistroval správce daně stěžovatelku z moci úřední. Ve vyjádření žalovaný poukázal na to, že pokud jde o sporné účetní doklady vycházel podpůrně z usnesení PČR, okresní ředitelství, služba kriminální policie a vyšetřování, ze dne 9. 7. 2002, z něhož je patrné, že originály předmětných faktur byly zaslány na kriminalistickou expertízu se zaměřením na zjištění pořadí, ve kterém byly na jednotlivé faktury napsány strojové texty, otisky razítek a podpisy stěžovatelky a tato expertíza zjistila a doložila, že faktury musely být nejprve strojem vypsány s uvedením příslušných částek, přes tento text byly opatřeny otisky razítek a teprve přes tato razítka a strojový text byly faktury podepsány stěžovatelkou, když tato pravost svého podpisu na obou fakturách nepopírá; není tak možné, jak uváděla na svou obhajobu stěžovatelka, že tyto faktury jen podepsala a opatřila otiskem svého razítka a následně je jiná osoba vyplnila.

Ze správních spisů vyplývá, že v době od 29. 9. 1998 do 4. 12. 1998 se u žalobkyně uskutečnila daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za roky 1995 – 1996; ze zprávy o kontrole vyplývá mj. kontrolní zjištění, že správce daně při své kontrolní činnosti u firmy L., s. r. o., zjistil, že tato firma má zaúčtovány faktury přijaté od žalobkyně na celkovou částku 820 000 Kč a doklady o jejím vyplacení v hotovosti žalobkyni; žalobkyně v průběhu daňové kontroly i ke zprávě o daňové kontrole namítala, že předmětné faktury nevystavila a peníze nepřijala. Dodatečným platebním výměrem ze dne 24. 2. 1999, č. j. 34039/99/214912/5481, byl žalobkyni dodatečně stanoven základ daně (zvýšený mj. o příjmy z uvedených sporných faktur) a dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1996. Platební výměr žalobkyně napadla odvoláním, v němž mj. namítala, že s předmětnými fakturami nesouhlasí, v době vystavení faktur byla prokazatelně v zahraničí a celá záležitost je v šetření Policie ČR.

Rozhodnutím správce daně ze dne 11. 8. 2000, č. j. 130993/00/214912/5481, byl dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 1996 částečně změněn, změna se však netýkala sporných příjmů z uvedených faktur; v odůvodnění rozhodnutí správce daně obsáhle zdůvodnil svůj závěr o tom, že sporná částka byla příjmem žalobkyně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 17. 9. 2000 opět odvolání, v němž mj. zásadně nesouhlasila s navýšením příjmů z předmětných sporných faktur, popřela, že by tyto faktury vystavila a tvrdila, že jsou zfalšované. V průběhu odvolacího řízení správce daně vyslechl svědka Ing. K. (v nepřítomnosti odvolatelky a její zástupkyně, které, ač byly o konání výslechu vyrozuměny, se nedostavily); ten vypověděl, že předmětné faktury byly pravděpodobně předány stěžovatelce osobně (svědek a stěžovatelka byli jednatelé a společníci společnosti L., s. r. o., a byli v denním osobním kontaktu), jako společník rozhodl o převzetí, akceptaci a vyplacení těchto faktur proto, že došlo k naplnění smlouvy, peníze osobně v hotovosti stěžovatelce vyplatil a ta je převzala. Následně správce daně vydal dne 18. 12. 2000, č. j. 183998/00/214912/5481, další rozhodnutí o odvolání, jímž podanému odvolání opět částečně vyhověl, nevyhověl však stěžovatelce pokud jde o předmětné sporné faktury a příjmy z nich. Rozhodnutí dne 29. 5. 2001 nabylo právní moci.

Výzvou ze dne 13. 8. 1998, č. j. 122811/98/214900/5842, doručenou dne 18. 8. 1998, byla stěžovatelka vyzvána k registraci DPH. Ve spise se nachází osvědčení o registraci vydané z moci úřední správcem daně dne 5. 6. 2001, č. j. 127072/01/214900/5074, podle něhož je stěžovatelka s účinností od 1. 3. 1996 registrována plátcem DPH se čtvrtletním zdaňovacím obdobím. Daňové přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 1999 se ve spise nenachází. Výzvou ze dne 11. 6. 2001, č. j. 129378/01/214912/6343, doručenou dne 21. 8. 2001, vyzval správce daně stěžovatelku podle § 40 daňového řádu k podání daňového přiznání k DPH za předmětné období ve lhůtě do 15 dnů od doručení výzvy. Výzva obsahovala poučení ve smyslu § 44 daňového řádu o tom, že nepodá-li daňové přiznání ve stanovené lhůtě, je správce daně oprávněn zjistit základ daně a stanovit daň podle pomůcek, popřípadě je oprávněn předpokládat, že stěžovatelka vykázala v daňovém přiznání daň ve výši nula. Stěžovatelka daňové přiznání nepodala, správce daně následně platebním výměrem ze dne 7. 9. 2001 podle § 44 a 46 daňového řádu stanovil základ daně a vyměřil stěžovatelce vlastní daňovou povinnost ve výši 22 888 Kč. Ve spise se nachází úřední záznam správce daně ze dne 8. 8. 2001 obsahující zpracování pomůcky DPH dle požadavku vyměřovacího oddělení pro jednotlivá čtvrtletí roků 1996 - 1999.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 40 odst. 1 daňového řádu je daňové přiznání povinen podat každý, komu vzniká v souladu s tímto zákonem nebo zvláštním předpisem tato povinnost, nebo ten, koho k tomu správce daně vyzve. Nebylo-li podáno daňové přiznání včas, a to ani po výzvě správce daně, je správce daně oprávněn zjistit základ daně a stanovit daň podle pomůcek, které má k dispozici, anebo které si sám opatří, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Pokud daňový subjekt nepodá daňové přiznání ani na výzvu správce daně, je správce daně oprávněn předpokládat, že daňový subjekt vykázal v daňovém přiznání daň ve výši nula (§ 44 odst. 1 daňového řádu).

Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že není-li podáno daňové přiznání a nestane-li se tak ani na výzvu správce daně ve lhůtě, kterou mu k tomu stanovil, zákon dává správci daně na výběr oprávnění buď stanovit základ daně a daň podle pomůcek, nebo vyjít z předpokladu, že daňový subjekt vykázal v daňovém přiznání daň ve výši nula, vyměřit daň v této výši a eventuálně provést místní šetření, popřípadě zahájit daňovou kontrolu podle § 16 daňového řádu a v rámci ní prověřit daňový základ a další okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně u daňového subjektu. Ve výběru které z oprávnění užije je správce daně limitován tím,

že stanovit základ daně a daň podle pomůcek může jen tehdy, má-li dostatek podkladů pro závěr o tom, že daňovému subjektu svědčí daňová povinnost a daňovou povinnost lze podle pomůcek stanovit.

Pokud správce daně postupuje v intencích § 44 odst. 1 daňového řádu tak, že základ daně a daň vyměří podle pomůcek, je zákonnost takového postupu dána tím, že daňový subjekt má daňovou povinnost, a ani na výzvu správce daně nepodal ve stanovené lhůtě daňové přiznání. Zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek jsou tak v tomto případě jiné než tehdy, má-li být tímto náhradním způsobem stanovena daňová povinnost podle § 31 odst. 5 daňového řádu, kdy mohou být užity pomůcky až tehdy, nemohla-li být daňová povinnost pro nesplnění některé ze zákonných povinností daňovým subjektem při dokazování dokazováním stanovena. Stanovit daň dokazováním totiž předpokládá, že daňový subjekt podal daňové přiznání a dokazováním se prokazují skutečnosti, které v daňovém přiznání uvedl, popř. měl uvést, při provádění dokazování se pak uplatňuje důkazní břemeno a jeho přenášení mezi daňovým subjektem a správcem daně v intencích § 31 odst. 8 a 9 daňového řádu způsobem, jak jej krajský soud předestřel ve svém rozhodnutí. Pokud však daňový subjekt daňové přiznání ani na výzvu správce daně nepodá, je stanovení daňové povinnosti dokazováním pojmově vyloučeno a daňový subjekt se tak vlastní vinou zbavuje možnosti prokázat základ daně a daň (i s nulovým daňovým základem a nulovou daní), neboť daňový subjekt v takovém případě nemá co prokazovat a správce daně případně co vyvracet.

Jestliže v důsledku nesplnění základní povinnosti daňového subjektu, spočívající v podání daňového přiznání, zákon dává správci daně oprávnění stanovit základ daně a daň pomocí pomůcek, je zákonným důvodem pro jeho užití doložení, že daňovému subjektu daňová povinnost svědčí, existence výzvy k podání daňového přiznání ve stanovené lhůtě a nepodání daňového přiznání ani po této výzvě a existence pomůcek, na základě nichž lze daňovou povinnost stanovit. Zákonnou podmínkou pro stanovení daňové povinnosti tímto náhradním způsobem je dále i aplikace § 46 daňového řádu, ukládající správci daně povinnost přihlédnout také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly za řízení uplatněny.

Vyměřením základu daně a daně podle pomůcek je též limitován rozsah přezkumu rozhodnutí správce daně v odvolacím řízení odvolacím orgánem, neboť podle § 50 odst. 5 daňového řádu odvolací orgán v tomto případě zkoumá pouze dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně; shledá-li odvolací orgán, že zákonné podmínky byly dodrženy, odvolání pro jeho neodůvodněnost zamítne. Z takto vymezeného rozsahu přezkumu v odvolacím řízení vyplývá, že předmětem přezkumu a tím i případného dokazování již nemůže být samotná vlastní výše základu daně a daň, přezkum a případné dokazování se může týkat již jen zákonných podmínek pro stanovení daňové povinnosti podle pomůcek. Je tak na daňovém subjektu, aby namítal, které z těchto zákonných podmínek nebyly dány a nese důkazní břemeno doložit či navrhnout důkazy k těmto tvrzením v intencích § 31 odst. 9 daňového řádu a na daňový orgán by eventuelně mohlo důkazní břemeno následně přejít jen z důvodů uvedených v § 31 odst. 8 písm. a) a c) daňového řádu.

V projednávané věci stěžovatelka v odvolání uplatnila jen obecnou výhradu, že nebyla plátcem DPH a namítala vadnost postupu správce daně jestliže zpětně vydal osvědčení k registraci DPH. Žalovaný proto nepochybil, jestliže dospěl k závěru, že správcem daně byla dodržena zákonná podmínka pro stanovení daně podle pomůcek spočívající v existenci daňové povinnosti stěžovatelky a shledal souladným se zákonem, jestliže správce daně vycházel ze zjištění daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za rok 1996 a následného řízení, jež skončilo vydáním pravomocného rozhodnutí - dodatečného platebního výměru na tuto daň, o tom, že obrat stěžovatelky v lednu 1996 přesáhl částku 750 000 Kč a stěžovatelka

se tak podle § 5 odst. 1 daňového zákona stala plátcem DPH; správně též posoudil, že daňová povinnost vznikla ze zákona a není podstatná skutečnost, kdy stěžovatelka obdržela osvědčení o registraci k DPH. Žalovaný přezkoumal, zda byly dodrženy i další zákonné podmínky pro stanovení daňové povinnosti podle pomůcek; stěžovatelka v předmětném zdaňovacím období daňové přiznání nepodala a nepodala ho ani ve lhůtě, kterou jí k tomu správce daně ve výzvě k podání daňového přiznání stanovil, správce daně v souladu s § 46 odst. 3 daňového řádu při stanovení daně podle pomůcek též přihlédl ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt a splnil tak i tuto zákonnou podmínku.

Nepochybil proto ani krajský soud, dospěl-li k závěru, že žalobkyně v řízení o stanovení DPH nezpochybnila vystavení faktur a příjem z nich v lednu 1996, neunesla důkazní břemeno tvrdit a prokázat, že nedosáhla příjmy, které daňovou povinnost založily, jestliže v jediném právním úkonu – odvolání - netvrdila a ani nenavrhla důkazy o tom, že účetní doklady nevydala a pokud tuto námitku uplatnila a navrhla provedení důkazu až v soudním řízení, v něm již, s ohledem na konstrukci rozvržení důkazního břemene mezi správce daně a daňový subjekt, nelze důkazy provádět a navržený důkaz proto neprovedl.

Žalobkyni nelze přisvědčit v tom, že v daňovém řízení namítala neexistenci faktur, od nichž správce daně odvíjí její zákonné postavení plátce DPH a předložila a navrhovala důkazy k prokázání tohoto tvrzení. Je třeba mít na zřeteli, že správce daně vedl o daňové povinnosti stěžovatelky dvě samostatná daňová řízení. Jedním z nich bylo daňové řízení o dani z příjmů fyzických osob za rok 1996, v němž v rámci daňové kontroly a následného daňového řízení stěžovatelka existenci předmětných faktur a poskytnutého plnění z těchto faktur popírala a ve výsledku skončilo pravomocným rozhodnutím vydaným správcem daně, jímž částečně odvolání stěžovatelky vyhověl, druhým samostatným daňovým řízením bylo daňové řízení o povinnosti stěžovatelky platit DPH na období 1. čtvrtletí roku 1999**.** I když zjištění správce daně o daňové povinnosti stěžovatelky jako plátce DPH ze zjištění řízení o dani z příjmů fyzických osob vycházelo, jednalo se o samostatné daňové řízení, v němž absence daňového přiznání opravňovala správce daně k postupu podle § 44 daňového řádu.

Stěžovatelka se v řízení o DPH tím, že daňové přiznání nepodala, zbavila možnosti namítat a prokázat daňový základ a daň. Dále však obecností výhrad a nedoložením a ani nenavržením důkazů v odvolacím řízení též neunesla důkazní břemeno prokázat v soudním řízení tvrzenou neexistenci příjmů tuto daňovou povinnost ve smyslu § 5 odst. 1 daňového zákona zakládajících jako jedné ze zákonných podmínek pro stanovení daně podle § 44 odst. 1 věty první daňového řádu. Krajský soud proto nepochybil, jestliže s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s. a konstrukci přenášení důkazního břemene v daňovém řízení dospěl k závěru, že v soudním řízení již nelze provádět důkazy ke skutečnostem, které mohly mít právní relevanci pouze tehdy, pokud by byly uplatněny v daňovém řízení. V řízení před krajským soudem, ale ani v daňovém řízení, jehož předmětem byla DPH, nemohla stěžovatelka rovněž účinně namítat vady daňového řízení, jehož předmětem byla daň z příjmů fyzických osob za rok 1996; tyto námitky mohla stěžovatelka uplatnit pouze podáním odvolání proti rozhodnutí správce daně ze dne 18. 12. 2000, kterým částečně vyhověl jejímu předchozímu odvolání, a v případě neúspěchu v odvolacím řízení se domáhat přezkoumání rozhodnutí soudem ve správním soudnictví; této zákonné možnosti však stěžovatelka nevyužila.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nedůvodnou zamítl a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nenáleží jí proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti náleželo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu